

Els pobles-parc temàtic

«El confinament comarcal ha convertit els pobles petits situats en comarques metropolitanes en llocs d'esbarjo massiu»

El confinament comarcal ha convertit els pobles petits situats en comarques metropolitanes en llocs d'esbarjo massiu per als habitants de la ciutat als caps de setmana. Els habitants de Matadepera, al Vallès Occidental; Sant Feliu de Codines, a l'Oriental; a Begues, al Baix Llobregat; i segurament, de molts altres llocs han vist com els accessos als seus municipis es complicaven i pràcticament tocava penjar el cartell de «complet».

Municipis que en condicions normals no són especialment turístics -perquè sempre tira més l'Empordà o el Pirineu- veuen ara com, quan arriben el dissabte i el diumenge, a les vies per accedir-hi s'hi amunteguen cotxes de passavolants, autocaravanes que han hagut d'escurçar les rutes, motos que van de passeig i encara més ciclistes de carretera del que és habitual. Això provoca un caos circulatori que fa difícil conjugar les necessitats dels habitants de sempre i dels visitants puntuals.

Diumenge passat hi va haver dos xocs frontals en poca estona de diferència al tram de la B-124 entre Sant Llorenç Savall i Castellar del Vallès. Els alcaldes respectius han demanat als Mossos més controls de trànsit per posar una mica d'ordre en una carretera que és porta d'entrada al Parc Natural i té dotze quilòmetres de revolts estrets i sinuosos que no ho posen gens fàcil per avançar. Per fer aquest trajecte habitualment es tarden uns 15 minuts; dissabte al matí en vaig tardar 40. I ja no només passa els caps de setmana: fa temps que de dilluns a divendres el trànsit també és força complicat.

Quan em queixo d'aquest tema a les xarxes socials, sempre acabo rebent alguna resposta que em recomana "prendre paciència" amb una certa superioritat moral, perquè això de reivindicar poder circular en cotxe deu ser cosa de gent inculta de pagès. Sempre queda més modern defensar la bicicleta per sobre de totes les coses, encara que aquí col·lideixin els interessos d'algú que no té més remei que fer aquesta carretera per anar al metge, a treballar o a l'institut amb l'oci massiu dels que fan servir els nostres pobles com a sala de *spinning* a l'aire lliure, sovint circulant en grans grups i incomplint les normes.

Potser si programes com *El Foraster* anessin als pobles que visiten en transport públic, tots plegats ens fariem una idea més acurada de com és de complicat fer una vida més o menys normal en certs llocs sense fer ús del vehicle privat. Les aventures que caldria superar per arribar a petits municipis d'arreu de Catalunya, com l'Estany, Perafita o Rellinars sense agafar el cotxe -spoiler: amb esperes eternes, tres o quatre transbords combinats i finestres de 10 o 12 hores sense cap transport- les detallava molt bé l'estudiant d'enginyeria osonenc Arnau Comajoan en un fil de Twitter que us recomano.

Mentre esperem que les administracions s'acabin de barallar entre elles per augmentar la freqüència d'autobusos -o per crear sistemes públics per compartir cotxe, per què no imaginar un BlaBlacar comunitari?-, sembla una obvietat haver de reivindicar que per a debatre els problemes dels pobles estaria bé escoltar la gent que viu als pobles.